

การเปิดแม่ปิดเร็นเป็นวิถีธรรมดาฟ้าดิน การเปิดแม่ปิดเร็นแปรผัน
ได้ตามภาวะมีดแจ้ง สีฤดูเปิดปิดอิงตามสรรพสิ่งที่เปลี่ยนผัน จะออกห่าง
หวนคืน หรือต่อต้าน ล้วนต้องกระจำงในการเปิดแม่ปิดเร็นนี้
'ตำรากลยทฤษฎ์กัจจื่อ เปิดแม่ปิดเร็น บทที่หนึ่ง'

บทที่ 1 อสรพิษลอบเร้น

ยามเที่ยงคืนที่ไร้แสงจันทร์ ฝานจงจุดตั้งงูพิษจัดเจนที่อดทน รอเหยื่อ มันชุ่มชอนอยู่ในส่วนลึกของป่าบริเวณเชิงเขาอยู่ต้ง เดินไปข้างหน้า อย่างช้าๆ

การใช้คำว่า 'งู' มาพรรณนาอากัปกริยานี้ยังคงถือว่าหมิ่นเกียรติมัน ฝานจงค้อมตัว ก้าวด้วยฝีเท้าที่กว้างยาวข้ามดินโคลนที่กระจายเต็มต้นไม้ ใบหญ้าในป่าอย่างเชื่องช้าและแผ่วเบาอย่างยิ่ง ทุกครั้งที่ฝ่าเท้าเหยียบลงไป กลับมิได้บังเกิดเสียงออกมา ที่แท้ทุกก้าวของมันล้วนใช้ทักษะตอบสนอง ที่เชื่อมกับไขสันหลัง เป็นเหตุให้การเลื้อยของอสรพิษตัวนี้ยิ่งสงบเงียบ ไร้ลุ่มเสียด

เงาร่างของมันเองก็กลมกลืนกับความมืดมนอนธการยิ่งกว่างู ถึงแม้เป็นงูพิษสีดำขลับทั้งตัว เกล็ดก็ไม่พ่นที่จะสะท้อนแสง ทว่าทั้งร่าง ฝานจงกลับถูกปกคลุมอยู่ในอาภรณ์ดำรัดรูปกับผ้าโพกศีรษะ ที่ไม่สะท้อนแสง ฝ่ามือทั้งสองและใบหน้าก็ทาด้วยซี้เถื่อนาชั้นหนึ่ง เจกเช่นเงาที่ไม่มีน้ำหนักแต่น้อยในความมืดมนอนธการ

ในป่ามีเพียงแสงดาวพร่างพรายตกทอดลงมา ส่งให้รอบด้าน
สว่างเล็กน้อย ทว่าผ่านจกกับสหายร่วมสำนักที่แต่งกายเหมือนกัน
สองคนด้านหลังแทบจะไม่จำเป็นต้องอาศัยสายตาอย่างสิ้นเชิงก็เคลื่อนไป
ข้างหน้าได้เอง เหมือนเซนงูสามตัวเลื้อยผ่านช่องว่างของต้นไม้ก็มีปาน

...เป็นอสรพิษน้ำตาลเด่นล้ำที่เฝ้าป้องกันเขาอยู่ตั้งยอมต้องรู้ถึง
สภาพแวดล้อมโดยรอบห้าหลี่ด้านล่างเขาราวกับตาเห็น

คนทั้งสามใช้ชีวิตตัวเบาสำนักอยู่ตั้งลอบเร้น ทำเดินก้มต่ำเช่นนี้
เหมือนกันทั้งหมด

...โดยทั่วไปเมื่อกล่าวถึงวิชาตัวเบา ผู้คนก็จะนึกโยงถึงเพียงผีเท้า
ดูจิ๋วหรือผีมือคล่องแคล่วในการปีนป่ายผ่น แต่กลับไม่รู้วาทักษะ
เหนือชั้นทุกสิ่งทีปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์อันที่จริงก็อยู่ในขอบข่าย
ของวิชาตัวเบาเช่นกัน

ขณะที่พวกมันผ่านหมู่ไม้ยังคงรักษารูปขบวนสามเหลี่ยมที่ไม่ได้
สัดสวนเอาไว้อ่างๆ ซ้ายขวาหน้าหลังล้วนเตรียมพร้อมดูแลซึ่งกันและกัน
สองคนด้านหลังคุ้มกันผ่านจกที่เปิดทางอยู่แนวหน้าโดยเฉพาะ

ในความมืดมิดผ่านจกไม่แสดงสีหน้าใดๆ ออกมา แขนขาต่างก็
ควบคุมได้อย่างสมบูรณ์ มองไม่เห็นความเคร่งเครียดกับความกังวล
สักนิด

แต่ในใจมันกลับมีเลือดลมพลุ่งพล่าน

...ทุกสิ่งทีข้าทำในชีวิตนี้ การฝึกหนักสิบเก้าปีที่อยู่ตั้ง ทั้งหมด
ล้วนเพื่อเวลาเช่นนี้

เบื้องหน้าดำมืดจนแทบมองไม่เห็นสิ่งใด ทว่าสิ่งที่ผ่านจก
หวนนิ่งถึงชั่วขณะกลับเป็นเข้าตู่ที่แสงอาทิตย์สดใสเมื่อห้าปีก่อน
วันนั้นมันสังหารสตรีนางหนึ่ง

วันก่อนที่มันจะสวมเครื่องแบบพรตอสรพิษน้ำตาลสำนักอยู่ตั้ง
 อย่างเป็นทางการ

นั่นคือวันหนึ่งที่แปลกประหลาด ตอนที่ผ่านจงดื่นนอนและล้างหน้า
 หวีผมจนเสร็จ เตรียมจะขึ้นเขาฝึกฝนวิงยามเข้ากับสหายร่วมสำนัก
 สายพญางูตามปกติ ชื่อซิงเฮ่ารองเจ้าสำนักกลับมาหามันและนำทางไป

ในสามกองแห่งอยู่ตั้ง สายพญางูอยู่ในการควบคุมโดยตรงของ
 เจ้าสำนักมาโดยตลอด ส่วนชื่อซิงเฮ่ารับหน้าที่ดูแลสายเต่าพิทักษ์
 นี้เป็นเรื่อง que เริ่มมาตั้งแต่สมัยกงซุนซิงเจ้าสำนักคนก่อน และ
 รองเจ้าสำนักชื่อก็ไม่เคยก้าวก่ายสายพญางู

หลังผ่านจงดื่นเข้าร่วมอยู่ตั้งก็แสดงศักยภาพวิชาตัวเบาอันเหนือล้ำ
 ออกมาแต่แรกแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงถูกส่งเข้าศึกษาชั้นสูงในสายพญางู
 แต่ในขณะที่เดียวกันมันหาได้ละเลยการฝึกฝนวิทยายุทธอื่นไม่ อีกทั้ง
 สำแดงพรสวรรค์อื่นที่ไม่ด้อยไปกว่าวิชาตัวเบาออกมาอย่างรวดเร็ว
 โดยเฉพาะอาวุธลับ มีดสั้น และเพลงมวย มันฝึกปรือกับศิษย์ที่
 สายเต่าพิทักษ์เป็นประจำ และรับการฝึกฝนพื้นฐานมวยไท่จี แต่ก็
 ไม่เคยได้รับการชี้แนะด้วยตัวเองจากรองเจ้าสำนักชื่อมาก่อน

ด้วยเหตุนี้ยามที่ใบหน้าแก่ชราซึ่งปิดครึ่งล่างไว้ด้วยผ้าบาง
 มาปรากฏหน้าประตูเรือนนอนของสายพญางู ผ่านจงดื่นรู้สึกผิดคาด
 อย่างมาก

'ไปกับข้า' ชื่อซิงเฮ่าใช้เสียงที่แผ่วลมจ๋าเพาะกล่าวเพียงเท่านั้น
 และมองกระบี่บิณสองเล่มที่ผ่านจงดื่นไว้บนสายคาดเอวแบบหนึ่ง
 มิได้อธิบายอะไรเพิ่ม

ผ่านจงดื่นเองก็มีได้ถาม มันได้รับเลือกเข้าสายพญางูได้สี่ปีแล้ว

เรียนรู้แต่แรกว่าต้องรับคำสั่งของอาจารย์เจียบๆ ห้ามตั้งคำถามใดๆ
ออกมาเป็นอันขาด

การฝึกฝนกมลสันดานประเภทนี้ขัดแย้งกันอย่างมากกับศิษย์ผู้ตั้ง
คนอื่นที่ถกความเห็นแลกลเปลี่ยนความคิดอย่างเปิดกว้างได้ทุกเมื่อ
ด้วยเหตุนี้ยามศิษย์สายปญญาอยู่บนเขาอยู่ตั้งมักยากที่จะอยู่ร่วมกันกับ
สหายร่วมสำนัก

ผานจงติดตามชื่อชิงเฮ่าอยู่ด้านหลังเจียบๆ พวกมันเดินออก
คุ้มประตูเขา ก้าวลงบนบันไดเขาอยู่ตั้ง ขณะเดินอยู่คลี่ความคิดของ
ผานจงซัดสาดไม่หยุดนิ่ง อย่างไรมันก็มีได้ลงเขาหลายปีแล้ว

*หรือว่าวันนี้จะส่งข้าไปเป็นสายลับรักษาการณ์ที่ใด แต่เหมือนมิใช่
เพราะไม่ให้ข้าทำอะไรไปทั้งสิ้น...*

บรรลุถึงเชิงเขา ผ่านป่า พวกมันยังเดินไปตามทิศตะวันตก
อีกสองชั่วยาม ผานจงรู้ว่าชื่อชิงเฮ่ากำลังทดสอบความอดทนของตน
แต่กลับไม่รู้ว่าคุณจริงแล้วรองเจ้าสำนักชื่อเองก็กำลังสังเกตวรยุทธ์
ของมันด้วย...ผ่านเสียงฝีเท้า

ชื่อชิงเฮ่าเป็นสุดยอดนักมวยไท่จีแห่งสำนักอยู่ตั้งในปัจจุบัน
อาศัยเพียงฟังเสียงเท้าและดูความเร็วในการเดินก็ชี้ขาดได้ว่าวิชาไต่เมฆา
ที่ผสมผสานทักษะระดับพลังแปรพลังของผานจงฝึกจนถึงขั้นแล้ว และ
ลอบแสดงความชื่นชมในใจ ส่วนกระบี่บิน มีดสั้น และการต่อสู้ด้วย
หมัดเท้าของผานจง มันเคยลอบสังเกตบนลานฝึกยุทธ์มาก่อนแล้ว

ขณะเดินไปบนเส้นทางที่ปราศจากผู้คน ชื่อชิงเฮ่ากล่าวประโยค
ที่สองของวันนี้

'ทำตามทีข้าสั่งทุกอย่าง ผ่านวันนี้ไปเจ้าก็คืออสรพิษน้ำตาล'

ผานจงตื่นตันจนเบ้าตาเปียกชุ่มเล็กน้อย แน่นนอนว่ามันมิใช่

ไม่เคยจินตนาการว่าตนเองมีโอกาสเป็นอสรพิษน้ำตาล...การประเมินค่าทุกสิ่งอย่างถูกต้องแม่นยำคือคุณสมบัติที่จำเป็นของการเป็นสายพญานาหาไม่กี่มีอาจชี้ขาดข้อมูลตรงหน้า สิ่งนี้ยังรวมถึงการตัดสินใจวรัญญูของตัวเองอีกด้วย ผานจงมีความมั่นใจอย่างยิ่งต่อความสามารถของตนเอง แต่ความฝันชั่วชีวิตจะกลายเป็นความจริงตรงหน้า ต่อให้เป็นสายลับที่เยือกเย็นยิ่งกว่าก็มีอาจยับยั้งความตื่นเต้นในใจ

ในที่สุดพวกมันก็เดินไปถึงบริเวณที่มีบ้านเรือน เส้นทางลงเนินเล็กๆ นั้นติดกันกับถนนชานเมืองอันกว้างขวางสายหนึ่ง ถนนชานเมืองนั้นทอดยาวออกมาจากตำบลซึ่งทิศตะวันตกเฉียงใต้ แม้หนทางจะเล็ก แต่ใกล้กับพื้นที่ทำนาเก็บเกี่ยว ถนนชานเมืองแห่งนี้ห่างจากตัวตำบลสองหลี่ เห็นนักเดินทางที่บางตาได้จากไกลๆ

ยามนี้ชื่อชิงเฮ่าหยุดเท้า สอดกำปั้นทั้งสองไว้ในแขนเสื้อเช่นปกติ ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งตรงเนินเขา

มันกล่าวประโยคที่สามของวัน

'ลงไปยังทางสายนั้น เดินไปยังทางตะวันตกของเมือง ฆ่าคนที่หกที่พบบนทาง'

ผานจงมองดูชื่อชิงเฮ่าอย่างตกตะลึง ฝ่าปิดหน้าของชื่อชิงเฮ่าพลิวไหวเล็กน้อยตามลมอันเย็นสบาย รอบดวงตาที่เต็มไปด้วยรอยย่น ไม่มีไอสังหารแห่งความชั่วร้ายสักนิด และมีได้เผยอำนาจและแรงกดดันที่ทำให้ผานจงต้องฝืนยอม

สงบจนเหมือนเพียงกำลังบอกความจริงข้อหนึ่งกับผานจง

ผานจงเข้าใจในทันทีว่าความจริงนั้นคืออะไร

กระทำเรื่องต่างๆ หรือฆ่าใครสักคนเพื่อสำนักผู้ตั้ง นี่ต่างหากคือคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของการเป็นอสรพิษน้ำตาล...มิใช่วรัญญู

มิใช่ความสามารถในการดักขุม แต่เป็นการตัดสินใจเช่นนี้

ในขณะที่เดียวกันผ่านจงเองก็เข้าใจว่าเพราะเหตุใดผู้ที่นำมันออกมา
วันนี้มิใช่เจ้าสำนักเหยา แต่เป็นชื่อชิงเฮ่า

...บุรุษที่รวบรวมแสงสว่างทั้งหมดไว้บนร่างย่อมไม่ยอมให้
ความมืดมืดพรศึ้นมาแปดเป็อน

ผ่านจงชักกระบี่บินออกมาจากข้างเอวเบาๆ และพลิกจับซ่อน
คมกระบี่ไว้ข้างในแขน เดินลงไปจากเนินเขาโดยไม่กล่าวสักคำ

ในใจมันมิได้จินตนาการหรือภาวนาว่าผู้ที่ต้องตายอยู่ใต้กระบี่นี้
คือผู้ใด จะชายหรือหญิง คนแก่หรือเด็ก มั่งมีหรือยากจน แข็งแรงหรือ
พิการ ล้วนมิได้แตกต่าง

ทั้งหมดเป็นเพียงก้อนอิฐก้อนหนึ่งที่ปูบนเส้นทางใต้หล้าไร้เทียมทาน
ของอู่ตั้ง

ขณะนี้ผ่านจงไม่ต้องหันหน้ามองดูสหายร่วมสำนักสองคน
ด้านหลังก็รู้สึกได้ถึงการดำรงอยู่ของพวกมัน ท่ามกลางลักษณะพื้นที่
ไม่สม่ำเสมออันด้ามืด คนทั้งสองกับผ่านจงรักษาระยะห่างและตำแหน่งไว้
ไม่เปลี่ยนแปลง นี่คื้คือความรู้ใจกันที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน

...และเนื่องเพราะพวกมันล้วนแบกรับสิ่งที่เหมือนกัน

แต่ไรมาผ่านจงมิได้ถามพวกมันว่า 'ในวันนั้น' สังหารผู้ใดกันแน่
พวกมันเองก็มีเคยถาม ในหม้อสุรพิษน้ำตาลที่มีเพียงแก้วคนแห่งเขาอู่ตั้ง
ปัจจุบันไม่เคยพูดคุยถึงเรื่องราวเหล่านี้

หลี่อี่เชินที่อยู่ด้านซ้ายข้างหลังรูปร่างล้าสันกว่าผ่านจงเล็กน้อย
แต่ฝึ้เท้าวิชาตัวเบากลับปราดเปรียวไร้สุ้มเสียง กำปั้นทั้งสองของมัน
ใช้แถบหนังฟอกห่อหุ้ม ยาวไปจนถึงหน้าแขน หลี่อี่เชินคือยอดฝึ้มือ

เพลงหมัดอันดับหนึ่งในอสรพิษน้ำตาล ชำนาญมวยอ่อนคู่ดั่งกับวิชาคว่ำจับ ยังมีทักษะเหนือล้ำในการสกัดหรือรับอาวุธลับ แม้มิได้ฝึกมวยไท้ แต่อาศัยความเร็วเพลงเท้า นักมวยไท้หลายคนในสำนักก็มีโชคู่ต่อสู้ของมัน

เถียนเหยียนที่อยู่อีกด้านหนึ่ง รูปร่างไปทางซุ่มดมเช่นเดียวกับฝานจง (นี่คือเอกลักษณ์ของศิษย์สายพญางู) มันถนัดเพลงดาบในขณะที่เดียวกันยังเป็นมือดีอาวุธลับ คืบนี้มันหาได้พกมิดล้นเพื่อสะดวกต่อการเดินทาง แต่ในสายคาดเอวของชุดดำเสียบเต็มไปด้วยศรหัวแฉกเถียนเหยียนอายุมากกว่าฝานจง และได้เป็นอสรพิษน้ำตาลก่อน

เพียงแต่พวกมันล้วนมอบหน้าที่สำคัญในการเป็นแนวหน้าให้ฝานจง นับแต่จู่หง้อจ้อริยะประหลาดผู้นั้นออกจากเขาไปเมื่อเจ็ดปีก่อน อสรพิษน้ำตาลก็หาได้มีหัวหน้าอย่างเป็นทางการไม่ จนกระทั่งสองสามปีมานี้ ยอดวิชากระบี่ป็นของฝานจงค่อยๆ โดดเด่นเหนือผู้คน กอปรกับความสามารถอันน่าอัศจรรย์ที่เผยออกมาในการต่อสู้จริง ขณะปกป้องเจ้าสำนักในศึกซีอาน มันจึงได้กลายเป็นหัวหน้าคนใหม่แล้ววางๆ

ฝานจงรู้ว่าตนเองแบกรับหน้าที่สำคัญเช่นไรอยู่ มันรีบเก็บอารมณ์ ก้าวเดินในป่าสืบทอดอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ หลีอ้อเชินและเถียนเหยียนเองก็เพิ่มความเร็วให้ทันมัน

คนทั้งสามค่อยๆ เข้าใกล้ชายป่าทางทิศเหนือ ฝานจงมองเห็นที่ไกลเบื้องหน้าปรากฏแสงจางๆ คนธรรมดาอยู่ในความมืดมิดเป็นเวลานานอาจเกิดภาพหลอนของแสงสว่างขึ้นมาได้ในบางครั้ง แต่อสรพิษน้ำตาลที่ผ่านการฝึกพิเศษเนิ่นนานจนสิ้นประสาทดุจเหล็กกล้าย่อมเป็นข้อยกเว้น ฝานจงชี้ขาดว่านั่นคือแสงไฟที่แท้จริง

ค่ายศัตรูอยู่ด้านหน้านั้นเอง

พวกฝานจงชะลอฝีเท้า ก้มตัวให้ต่ำกว่าเดิม เดินต่อไปข้างหน้า
หำลึบกว่าก้าวและหยุดลงหลังต้นไม้

เห็นเพียงบนพื้นที่ว่างด้านนอกมีการก่อกองไฟหลายกอง
ส่องสะท้อนเงาคนเป็นพักๆ ทุกจุดบนร่างของคนเหล่านั้นสะท้อนแสง
ของเปลวไฟ ทั้งหมดล้วนสวมใส่โลหะ

เป็นเกราะศึกกับอาวุธ

ไม่นานคนทั้งสามก็คุ้นเคยกับแสงสว่าง มองเห็นสถานการณ์
นอกป่าชัดเจนยิ่งขึ้น ค่ายรักษาการณ์ของฝ่ายศัตรูแห่งนี้ตั้งไว้ด้วยโลไม้
กันลูกเกาทัณฑ์สูงเท่าคนลึบกว่าแผ่น ทั้งปกปิดอำพรางและป้องกัน
มิให้ถูกคนบุกเข้ามาในค่าย เงาคนสวมหมวกแหลมพู่แดงเดินอยู่
ระหว่างโลไม้ ทั้งหมดล้วนสวมชุดเกราะอย่างเป็นทางการอย่างระเบียบ แผ่นเหล็ก
บนชุดเกราะบังเกิดเสียงเสียดสีตามการก้าวเดินจนได้ยินอย่างชัดเจน
ในราตรีสงัดนี้

ทหารเหล่านั้นนอกจากพกดาบคาดเอวและโล่หวายธรรมดาแล้ว
แทบทุกนายในมือหรือข้างกายล้วนมีราวไม้ท่อนหนึ่ง แต่ปลายของ
ราวไม้นั้นหาใช่คมหอกคมดาบอะไรไม่ แต่เป็นอาวุธของลำริดข้อหนึ่ง
ตรงกลางงูขึ้นเป็นทรงกลม ด้านหน้าเป็นท่อที่สร้างเป็นรูปทรงเหมือน
กระบอกไม้ไผ่

ทหารอีกยี่สิบกว่านายในนั้นพกราวไม้ยาวที่ประหลาดยิ่งกว่า
ท่อทองแดงส่วนปลายมิใช่เพียงหนึ่ง แต่เป็นสามท่อนรวบติดกันเป็น
อักษรผืน (卍) เหลือบมองอาจคิดว่าเป็นเครื่องดนตรีที่อลังการเสียอีก

ศิษย์ผู้ตั้งทั้งสามคนที่หลบอยู่ในป่ารู้ว่าด้ามไม้ไผ่ยาวเหล่านี้คือ
วัตถุฆ่าคนที่มีอาจดูแคลนเป็นอันขาด

กองทัพที่เฝ้าอยู่กลางตีนเขาทิศเหนือของเขาอยู่ตั้งมิใช่อื่นใด เป็นค่ายพลเสด็จขององครักษ์เสด็จแพรแห่งเมืองหลวงที่ยอดเยี่ยมที่สุดในกองกำลังทหารของแผ่นดินปัจจุบัน แม้แต่ทัพม้าเหล็กแห่งมองโกลได้ยื่นชื่อนี้ยังต้องพรั่นพริ้ง

สำนักอยู่ตั้งฝึกหนักในป่าลึกนานปี ไม่มีผู้ใดเคยเปิดหูเปิดตาอานาภาพของอาวุธปืนอย่างแท้จริง มีเพียงคนงานชราอดีตทหารที่วัยหนุ่มเคยเห็นการฝึกซ้อมทดลองยิงปืนใหญ่จากไกลๆ

'พริบตาเดียวที่เห็นอานาภาพ... ข้าแต่ราชาที่ไม่เคยอ่านหนังสือผู้นี้ก็พรรณนามาได้ ตอนนั้นข้าคิดเพียงว่าของสิ่งนี้... มิใช่มนุษย์สร้าง'

ค่ายพลเสด็จคือไฟตายที่แข็งแกร่งที่สุดของราชสำนัก ถึงแม้ทำศึกกับศัตรูใกล้เคียง โดยปกติก็จะไม่ใช้การ ทว่าครั้งนี้กลับลงได้มาเพื่อรับมือกับสำนักพรคยุทธภพในป่าเขาเพียงแห่งเดียว ฝานจงนึกถึงคำที่เคยได้ยินชื่อชิงเฮ่ากล่าว โอรสสวรรค์องค์ปัจจุบันอุปนิสัยเป็นไปตามอารมณ์ พฤติการณ์เหลวไหลไม่ปกติ ท่าจะเป็นจริงดังว่า

สามเดือนมานี้ขาดการติดต่อกับศิษย์ประจำการนอกพื้นที่ของสายพญางูอย่างสิ้นเชิง สำนักอยู่ตั้งก็รู้ว่ามีเรื่องไม่ชอบมาพากล และย่อมนึกโยงถึงเรื่องที่พวกมันปฏิเสธประกาศิตนักร้องหลวงของราชสำนักอย่างเฉียบขาด

สิบวันก่อนหน้านี้อีกกองทัพจำนวนมากจนชวนให้กั๊กหันหายใจทางหนึ่งมาจากด้านตะวันตกของทางหลวงกลางตีนเขาทางทิศเหนือของเขาอยู่ตั้ง อีกทางโดยสารเรือข้ามจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำตันเจียง กรีธามาถึงทั้งทางน้ำและทางบก อีกทั้งตั้งค่ายจัดขบวนอย่างรวดเร็ว ปิดล้อมเส้นทางเขาหลักๆ ทั้งหมด

เดิมที่สำนักอยู่ตั้งยังไม่รู้ว่ากองทัพที่มาปราบปรามพวกมันคือ

กองทัพขบวนไธของราชสำนักกันแน่ วันถัดมาจึงมีทูตของกองทัพ
ขึ้นเขามา ส่งหนังสือประกาศให้ยอมจำนนของมหาชนที่จางหย่ง
ข้าหลวงตรวจการทัพเรือถึงอารามอวีเจิน

จางหย่งมหาชนที่แม้เป็นหนึ่งใน 'แปดพยัคฆ์' ที่ก่อวรราชสำนัก
เมื่อหลายปีก่อนในรัชสมัยจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน แต่ภายหลังกลายเป็น
ขุนนางผู้มีคุณูปการในการสังหารหลิวจิ้นขุนนางชั่ว มันเองจะดีจะร้าย
อย่างไรก็รู้จักดูสถานการณ์ การปราบปรามอยู่ตั้งในครั้งนี่เคลื่อนพล
มาครั้งค่ายพลเดินจีด้วยกำลังทหารสองพันห้าร้อยนาย ยังมีทหารราบ
และทหารม้าจากกองทัพเมืองหลวงหนึ่งพันนายเพื่อช่วยล้อมรอบ
รับมือนักสู้เพียงสองสามร้อยคนเช่นนี้เสมือนเป่าถ่านโดยแท้ เพียงแต่
ค่ายพลเดินจีคือไฟตายที่ล้ำค่าที่สุดของราชสำนัก จางหย่งไม่ยอมให้มัน
ได้รับความเสียหายใดๆ หากทำให้ผู้ตั้งยอมศิโรราบได้โดยไม่ต้อง
เสียกระสุนแม้แต่นัดเดียวคงจะดีกว่า จึงเขียนหนังสือประกาศให้ยอมจำนน
ฉบับนี้ขึ้น ให้โอกาสสุดท้ายแก่สำนักผู้ตั้ง

...ความจริงในใจจางหย่งยังมีแผนการอีกสองประการ หนึ่งคือ
มันได้ยืนยันว่าจักรพรรดิทรงโปรดปรานสำนักผู้ตั้งอย่างยิ่ง การเคลื่อนพล
ครั้งนี้อาจเกิดจากโทษะ หากกำราบ 'ของเล่น' ขึ้นนี้ให้ฝ่าบาทได้ก็จะเป็น
ผลงานชิ้นหนึ่ง นอกจากนี้อารามอวีเจินที่มันหลักของสำนักผู้ตั้ง
คือสิ่งก่อสร้างที่จักรพรรดิหย่งเลอทรงมีพระบัญชาให้สร้างขึ้น หาก
ทำสงคราม ค่ายพลเดินจีอาจต้องฝืนบุกอย่างไม่มีความเลือก ยามนั้น
อารามเต้าอาจะถูกปืนใหญ่ทำลาย ตนเองคงถูกองค์จักรพรรดิกล่าวโทษ

เช้าวันนั้น ทูตราของครักซ์ที่สวมเกราะเต็มชุด พกดาบยาว
ตรงข้างเอวห้าสิบคน นำจดหมายที่จางหย่งเขียนเองกับมือ ชูธง
ทัพพยัคฆ์โผนปีกแพรเดินขึ้นเขา

ขณะที่ราชวงศ์ของครักซ์กำลังก้าวขึ้นเส้นทางเขาบุคลิกล้วนแต่ความสง่าผ่าเผย...การทหารในราชสำนักปัจจุบันแม้เสื่อมทรมาน ทหารองครักษ์ทุกพื้นที่ส่วนใหญ่ไร้ความสามารถจนถึงขั้นขาดแคลนทหารจำนวนมาก แต่กองราชองครักษ์คือที่สุดแห่งแผ่นดินต้าหมิง ทหารทั้งหมดคัดเลือกจากหนึ่งในร้อย อีกทั้งฝึกฝนเข้มงวดอย่างยิ่ง ต่อสู้ป้องกันชายแดน สร้างความดีความชอบมากมาย ประสบการณ์รบโชกโชก

แต่หลังพวกมันเข้าสู่อารามอวี๋เจิน ร่างกายกลับเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างควบคุมมิได้

ชุดเกราะบนร่างของคนทั้งห้าบังเกิดเสียงสั่นสะเทือนออกมาพร้อมกัน

โดยเฉพาะขณะที่เยี่ยเจินยวนยืนอยู่เบื้องหน้าพวกมันและรับหนังสือประกาศไหย่อมจำนวนฉบับนั้น เสียงสั่นสะเทือนก็รุนแรงยิ่งขึ้น

ขณะที่ทูตมอบจดหมาย คำพูดที่เตรียมจะถ่ายทอดแต่เดิมกลับมิได้กล่าวออกมาสักพยางค์ พวกมันมองหน้ากันและกันในหมู่ขุนนางแวบหนึ่ง แล้วจึงหนีออกจากอารามอวี๋เจินด้วยความรวดเร็ว

เยี่ยเจินหันไปอ่านหนังสือประกาศไหย่อมจำนวนตั้งแต่หัวจรดท้ายอย่างละเอียดทุกตัวอักษรจนจบ เมื่อรู้ว่ากองทัพที่ราชสำนักส่งมาคือค่ายพลเสินจีที่เด่นล้ำที่สุด มันก็แค้นหัวเราะอย่างเย็นชาพาลางกล่าว

'ที่แท้จักรพรรดิชิงซังพวกเราถึงเพียงนี้'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)